

gekleede meisjes kwamen het bergpad op. Arm in arm wandelden zij langzaam door de bloeiende weiden. Daar ontdekten zij op het kleine rotsplateau het „Staubbach-bänkli,” zooals de Zwitser in zijn aardige gemoedelijke landstaal zegt, en zij haastten zich om het te bereiken.

„Lieske,” riep een der meisjes met vroolijke, heldere stem, „Lieske, nu zijn we er!”

Zij trok haar zuster, die kleiner en tenderder was dan zij, op een der banken. Moederlijk hielp zij haar te gaan zitten en bleef zelve naast de bank staan. Diep en lang haalde zij adem; haar zwarte oogen zagen rond, en haar fraai gevormde mond opende zich een weinig, als wilde zij de heerlijke schoonheid van het landschap met volle teugen indrinken.

„Is het heel erg mooi, Clara?” vroeg eindelijk de andere, die met gevouwen handen en achterover gebogen hoofd op de bank was blijven zitten. Het was een fijn en teer meisje. Haar blond krullend haar glansde in den zonneshijn als zuiver goud. Haar ovaal gelaat had een enigszins lijdende uitdrukking, doch de huid was zacht en rozig als van een perzik. In tegenstelling met haar zuster had zij blauwe oogen, waarin een vreemde uitdrukking lag. Eigenlijk hadden zij in 't geheel geen uitdrukking, en het was het gelaat zelf, dat aan de oogen iets roerends gaf. Haar zuster had sprekende glanzende oogen, maar zij, arm kind, had oogen zonder licht, en het was, of er een sluier overheen gespreid lag.

„O heerlijk, onuitsprekelijk mooi, Lies. Nog veel mooier dan toen!”

„Is het helder, kun je alle bergen zien?”

„Ja, geen wolkje is er aan de lucht, geen streepje zelfs. Alles is helder, en de hemel is diep blauw!”

„En de Jungfrau?”

„Zoo wit als een lelie!”

„En het Silberhorn?”

„Ziet er uit als een suikerbrood in den zonneshijn. Zoodra ik een rustig oogenblikje heb, zal ik er een gedicht op maken, is dat goed?”

„Ja, je zult hier veel kunnen dichten,” antwoordde de blinde. „Thuis was het, alsof iemand je ziel in een kooi gevangen hield, en alsof mijn wilde zus er niet meer was! Waar is zij nu?” en tastend hief zij de handen op.

„Hier, hier ben ik, altijd bij jou, dat weet je.” Liefkoozend legde zij haar eenen arm om den schouder harer zuster en zette zich naast haar neer.

„Is het niet heerlijk, zeg, dat we nu tóch weer in Wengen zijn, ons geliefd, onvergetelijk Wengen? Wat hebben we moeder tot op 't allerlaatste bestormd met onze smeekbeden, totdat zij eindelijk beloofde aan vader Launer te zullen schrijven: „Wij komen!” — En wat waren zij allemaal blij, toen wij kwamen,” zoo ging Clara lachend voort. „Je had den hulpportier eens moeten zien, Lies! Zijn oude-mannetjes-gezicht straalde, toen hij ons aan het station ontdekte. En dan de huisknecht, de brave Sepp, die nog altijd geen liefde heeft en nog steeds hetzelfde groene schort draagt als drie jaar geleden! En dan Rosa en Mathilde, de kamerfeën!”

„Ja, en dan zeker ook de dikke kok, die altijd zulke lekkere koekjes maakte?”

„Waarmee hij het hartje van mijn kleine lekkerbek heeft gestolen, ja, hij ook, en verder alles en iedereen! De stortbeek ruischt: „Kom dan!” en de zon doet haar vlammen mantel open, zoodat wij diep in haar gouden hart kunnen kijken, en de bloemen wuiven ons toe en wenken en wiegelen: „Kom, kom toch, we wachten al zoo lang op jullie!”

„Ja, ja,” viel Lize haar in de rede, „en zeg, ik geloof, dat moeder nu ook blij is, dat zij rustig op het terras kan zitten met haar borduurwerkje. En weet je wat het leukste is van alles? Dat het nog zoo stil is overal. Bij ons in het Kurhaus zijn nog maar veertien gasten. . . .”

„Ja, — maar de menschen aan de table d'ôte zijn een beetje typisch,” antwoordde Clara, terwijl zij peinzend figuurtjes in het zand tekende met de punt van haar bergstok. „Rechts van mij zit de stille zendelingsvrouw

uit Indië met haar scherp, onsympathiek gezicht; daarnaast de twee gravinnen van 't stift, de eene nog stijver en terughoudender dan de andere, je reinste blauwe bloed! En dan aan 't einde der tafel die vreeselijk spraakzame dame uit Stockholm met haar nog veel spraakzamer dochters! Neen, geen een van deze gasten vind ik sympathiek. De aardigste van allemaal is nog de vroolijke civiel-ingenieur met zijn dikke blonde vrouw!”

„En dan onze tafelbuur, de dominee uit het Noorden,” kwam Lize lachend.

„Hoe weet je, dat hij predikant is?”

„Hij heeft zich toch voorgesteld, toen hij binnenkwam!”

„O, dat heb ik niet gehoord.”

„Maar ik wel, want hij zit aan tafel immers tegenover mij, en zoo kon ik alles hooren, wat hij zei; daarbij heeft hij zoo'n eigenaardig diepe, sympathieke stem.”

„Ik heb alleen gezien, dat hij zijn handen vouwde, voordat hij ging eten, en nog eens voordat hij van tafel opstond, wat erg opvallend was, omdat hij het eerst van allen de eetzaal verliet. Dat had hij niet moeten doen, vind ik.”

„Maar hij is predikant en dan is het toch begrijpelijk”

„Ik weet het niet; ik weet alleen, dat ik er een hekel aan heb, als de menschen met hun Christendom te koop loopen. Ik ben blij, dat ik aan tafel niet zoo dicht bij hem zit, want ik zou niets geen zin hebben, om een gesprek met hem te moeten voeren.”

„Moeder heeft heel aardig met hem gepraat,” zeide Lize nu. „Ik heb gehoord, hoe hij vertelde, dat hij op een der Oostfriesche eilanden is beroepen en daar nu al een poosje met zijn moeder en een oude meid woont. Zeg, Clara, hij is erg groot, is 't niet?”

„Ja kind, 'k geloof het wel.”

„Ik voelde het, toen hij naast mij stond,” zeide Lize zacht. — En toen stonden beiden op. Zij hoorden stemmen in de verte en zij wilden liever alleen blijven.

„Zullen wij nog naar den Brandmadweg gaan?” vroeg Clara, en schoof haar arm door dien harer zuster, „het is niet zoo erg steil.”

„Neen, maar het is er wel eens erg nat, en we hebben onze witte japonnen aan.”

„Dat is niet zoo erg, want we kunnen ze voorzichtig opnemen, — het is nu overal droog in de weiden, en om zeven uur zijn we thuis voor het diner.”

Zoo sprekend gingen zij arm in arm bergopwaarts, langzaam met geregelde passen het tempo aannemend van den bergbeklimmer bij uitnemendheid: den Zwitser, wel wetend, dat zij zich op die manier het minst zouden vermoeien.

(Wordt vervolgd.)

Het ruischt nu door het rijpend graan;
de halmen neigen, zwaar van vrucht,
en ritselen met zwak gerucht
in 't deinend heen en weder gaan.

Metaalklank rinkt nu door de lucht,
van waar de stoere maaiers staan,
die staag de scherpe zichten slaan;
en 't koren zijgt met doffen zucht.

De pracht van 't veld wordt oogst van zegen;
't gemaaide een schat nu allerwegen,
een zegen, die Gods gunst vermeldt.

Zóó is het, als God 't leven velt
van lieven, op wie 't hart zich stelt:
Gods oogst wordt in dien slag verkregen.

S.

J. H. I. Jr.